

Quan el nostre president Francesc Macià proclamà la República Catalana dins de la Federació Ibèrica des del balcó de l'Ajuntament de Barcelona el 14 d'abril de 1931, no podia sospitar els aconteixements històrics que seguiria el poble català el cinc anys següents.

L'ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA DE 1932

El lliurament de l'Estatut segons l'interpretava «L'Esquella de la Torratxa» el 13 d'agost de 1931. D'entre els cavallers: Macià, Companys i Aiguades. El patge és Ventura Gassol

Catalunya ha seguit a l'història un camí bastant difícil. Des del seu naixement en la lluita contra els àrabs, la seva puixança i la greu crisi del segle XIV, la seva unió (teòrica, no pas pràctica) amb la Corona de Castell, ... més endavant, forçada a seguir la política imperialista de Castella. El nostre país es va enfrontar amb els que volien fer-li perdre la seva identitat nacional.

El 1640, la Revolta Catalana va durar molts anys, fins que les tropes castellanes ocuparen Barcelona. A la guerra de Successió, Catalunya va jugar a favor de l'Arxiduc Carles, i va perdre quan els aliats anglesos la varen abandonar; el trist onze de setembre de 1714, va caure Barcelona. Des de llavors, es varen suprimir tots els privilegis catalans i es produí, de veritat, la unió de tot l'Estat Espanyol.

La Renaixença literària de finals del segle XIV i començaments del XX va donar un nou impuls a les reivindicacions nacionals catalanes, tot i el factor majoritàriament integrador a Espanya d'aquesta corrent. Els fetes succeeixen: la tentativa d'invasió de Macià, etc...

ALCALÀ ZAMORA — MACIÀ

Poc després d'instaurar la República Catalana, es proclamà a Madrid, la República Espanyola, i el seu president provisional — Niceto Alcalá Zamora — ve a Barcelona per a convèncer Macià, de que ajorni la República Catalana per el moment que les Corts Constituent de la República Espanyola ho aprovin com a llei.

Macià va acceptar el tracte tot pensant que el procés espanyol cap al federalisme era irreversible. La realitat no va ser així.

La qüestió a votar a les Corts va ser un Estatut d'Autonomia que reconeixia el dret a Catalunya de tenir un Govern propi: el Govern de la Generalitat. La Comissió redactora de l'Estatut es reuní a Núria i elaborà en 53 dies un projecte que fou aprovat el 2 d'agost del 1931 pel poble català amb només un 0,6% vots contraris i un 0,25% de vots en blanc; va votar el 80% del cens electoral.

El 14 d'agost es presetà a Niceto Alcalá Zamora, i el 22 del mateix mes s'inclou a la llista de les Corts, amb una greu variant: tràmit d'autonomies «regionals» i no nacionals. Aquest Estatut que va aprovar el poble de Catalunya és el que es coneix amb el nom d'Estatut de 1931.

Oposició a les Corts i Campanya en contra

El debat a les Corts republicanes va ser per llogar-hi cadires. Es va començar a discutir el 9 d'abril de 1932 amb la lectura de les conclusions de la Comissió Parlamentària encarregada d'estudiarlo; aquesta Comissió ja va retallar moltes de les coses reivindicades al primitiu Estatut, i entorpien el camí de Catalunya cap a la seva autodeterminació com a poble sobirà. Cambó (representant de la gran burgesia catalana del Partit, Lliga Catalana) va votar a favor de les esmenes. Macià i els partits d'esquerra integrats a la Generalitat només pogueren protestar.

El debat dels articles va començar el 6 de maig amb l'oposició dels partits monàrquics i dretans